

Arrest

nr. 301 028 van 5 februari 2024

in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 augustus 2023.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 17 mei 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van zijn beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij daar verbleef, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het

komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij gedeporteerd zou zijn naar Turkije nadat hem internationale bescherming werd verleend staat haaks met zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 3 januari 2022 internationale bescherming toegekend in Griekenland (Eurodac Marked Hit van 14 december 2022). Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud naar Turkije gedeporteerd te zijn in 2018 aldus voor de toekenning van de internationale bescherming (NPO, p. 5-6). Zoals de commissaris-generaal terecht opwerpt in zijn nota met opmerkingen kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan deze post-factum opgeworpen blote bewering nu verzoeker geen enkel objectief element aanbrengt om deze verklaring te ondersteunen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat hij op geen enkel moment een verblijfskaart verkreeg in Griekenland en de moeilijkheden aanklaagt voor teruggekeerde statushouders, blijkt in casu het volgende:

Zoals hoger aangegeven blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat aan verzoeker op 3 januari 2022 internationale bescherming werd toegekend in Griekenland. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker over een verblijfskaart beschikt in Griekenland uitgereikt door de bevoegde Griekse autoriteiten op 3 maart 2022 en geldig tot 2 maart 2025. Eveneens heeft verzoeker een Griekse reispas kunnen bekomen geldig van 27 september 2022 tot 26 september 2027 (AD, blauwe map Landeninformatie, stuk 2). Aldus verzaakt verzoeker volledig aan de medewerkingsplicht die op hem rust, door de Belgische asielinstanties zijn relevante Griekse documenten niet voor te leggen en hierover misleidende informatie te verschaffen. Hoe dan ook blijkt het verstrijken van de geldigheid van zijn documenten nergens uit en wordt dit door verzoeker niet aangetoond. Er ligt aldus niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoeker zijn Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden voor statushouders om een verblijfstitel te krijgen, niet dienstig kan worden aangevoerd.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigen van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Waar uit de door hem bijgebrachte attest van zijn psycholoog in België blijkt dat hij over slaap- en geheugenproblemen klaagt en wordt behandeld voor tuberculose, kan evenwel niet blijken dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een medisch-psychische aandoening die belangrijke gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren met zich meebrengt. Waar in het medisch attest wordt benadrukt dat in het kader van zijn therapeutische ondersteuning twee sessies per maand vereist zijn, kan in deze stand van zaken niet blijken dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot benodigde psychologische ondersteuning en er ginds geen vertrouwensband kan opgebouwd worden tussen hem en de psycholoog. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Bij gebrek aan effectieve pogingen hiertoe, blijft hij manifest in gebreke.

Verzoeker toont hoe dan ook niet in concreto aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of

zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Evenmin toont hij, zo zulks al aannemelijk zou zijn, aan dat hij in dit kader zijn rechten in Griekenland niet zou kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Griekse wetgeving en de Europese regelgeving hem daartoe bieden.

5. Waar verzoeker verwijst naar diverse arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. In zoverre door de verzoekende partij wordt aangevoerd dat geen onderzoek werd gevoerd naar de huidige (socio-economische) situatie van vluchtelingen in Griekenland, is voormeld betoog niet dienstig. Er liggen immers in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens voor met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, om de individuele omstandigheden van de verzoekende partij te kunnen toetsen in de zin van de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

7. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 november 2023 staat het volgende vermeld:

“De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt het standpunt, ingenomen in de beschikking door de Raad inzake de toestand in Griekenland, niet te kunnen volgen. Het CGVS heeft zelfs de moeite niet gedaan om uit te vissen over welk statuut zij aldaar zou beschikken, het CGVS gaat er gewoon vanuit dat dit het geval is. Eveneens betwist zij de stelling dat VzP geen interesse zou tonen in haar statuut in Griekenland, ten onrechte want ze wees reeds van bij het CG-gehoor op haar zware psychologische problemen. In haar verzoekschrift heeft ze dit opnieuw uiteengezet: de CGVS overschrijdt een grens door zijn appreciatie van de toestand in Griekenland -die zij niet kan volgen. Zij loopt het risico op verregaande deprivatie, een terugkeer aldaar wordt zeer moeilijk en daarom vraagt zij minstens haar dossier terug te sturen naar het CGVS om hieromtrent onderzoek te doen.”

5.1. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet onderzocht heeft welke status zij precies in Griekenland verkregen heeft, blijkt volgens de gegevens in het administratief dossier dat haar op 3 januari 2022 internationale bescherming toegekend werd in Griekenland (Eurodac Marked Hit van 14 december 2022). Het is inderdaad zo dat dit document niet precies vermeldt over welke status het precies gaat. Dit gegeven op zich kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden, daar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geen onderscheid maakt tussen het type van internationale bescherming die een verzoekende partij geniet om toepassing te maken van voormeld artikel. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij over een verblijfskaart beschikt in Griekenland uitgereikt door de bevoegde Griekse autoriteiten op 3 maart 2022 en geldig tot 2 maart 2025 (AD, blauwe map Landeninformatie, stuk 2). In het licht van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de verzoekende partij aldus de vluchtelingenstatus gekregen heeft in Griekenland.

5.2. De verschillende rapporten die doorheen de procedure bijgebracht worden, laten toe de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland te onderzoeken, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

In de beschikking werd reeds geconcludeerd dat uit de door haar aangebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een erg precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en erg moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in erg zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Deze conclusie wordt niet betwist door de verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband haalt de verzoekende partij aan dat ze tuberculose heeft en aldus een bijzondere kwetsbaarheid heeft.

Het Hof van Justitie heeft niet gedefinieerd welke elementen een “bijzondere kwetsbaarheid” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “*vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*”.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “*Algemene bepalingen*” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld “*Kenmerken van de internationale bescherming*”, als volgt luidt: “*3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen*

hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.”

Bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “zoals” waardoor het slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd. In navolging van het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben”, dient rekening te worden gehouden met alle elementen die de verzoekende partij met betrekking tot haar persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofde een “bijzondere kwetsbaarheid” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen *in casu* geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van de verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening, met name tuberculose, waarvoor ze eveneens een medische behandeling krijgt in België. Alsook dat ze slaap- en geheugenproblemen heeft. In de bijgebrachte documenten wordt geen melding gemaakt van andere psychologische problemen, laat staan van ernstige psychologische problemen zoals ze ter terechtzitting aangeeft. Uit het bijgebrachte psychologisch attest noch uit haar verklaringen kan immers afgeleid worden dat haar aandoening belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengt. Door ter terechtzitting wederom te verwijzen naar het gegeven dat ze tuberculose en psychologische problemen heeft, weerlegt ze voormelde motieven uit de beschikking niet. Uit de bijgebrachte attesten blijkt niet dat de verzoekende partij omwille van deze aandoening niet in Griekenland zou kunnen werken of beroep zou kunnen doen op sociale bijstand. De verzoekende partij toont evenmin aan dat zij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot de hiervoor benodigde medische ondersteuning of geen vertrouwensband zal kunnen opbouwen met een behandelde psycholoog, zoals reeds in de beschikking uiteengezet. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot noch gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg. In de mate aangenomen kan worden dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de Griekse onderdanen. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Zoals reeds aangegeven in de beschikking heeft de verzoekende partij hiertoe geen enkele poging ondernomen. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, werd met de ter terechtzitting aangehaalde elementen dan ook wel degelijk afdoende rekening gehouden. Door deze slechts op algemene wijze te herhalen, overtuigt de verzoekende partij niet van een bijzondere kwetsbaarheid die het haar zodanig moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het voeren van een algemeen betoog waarin zij aangeeft het niet eens te zijn en elementen herhaalt. Zij gaat hierbij echter voorbij aan de concrete gronden van voormelde beschikking waarin rekening werd gehouden met

haar persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij blijft in gebreke daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren die afbreuk doen aan deze in voormelde beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissing geformuleerde motieven. Zij toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS